

Scénář Když se ryby pásly na nebi

Anna Horká

Eduard Claudius

OBRAZ 1.

1. RÝŽOVÉ POLE - DEN

Pohled na vesničana, který pohání buvola po zatopeném poli, oba se plahočí a potácí z posledních sil.

Vesničan se každou chvíli rozvázně rozhlíží po nebi, které zatáhly černé mraky. V dálce se blýskne, vše nasvědčuje vydatnému dešti.

Z houští na okraji džungle, která hraničí s polem, se náhle ozve praskot větví a šustění listí.

Vesničan se zastavuje a upírá zrak na zdroj zvuku, zvuk se zesiluje a přibližuje, z džungle vyskočí velký a děsivý tygr. Cíleně se přibližuje k vesničanovi a buvolovi, je od nich vzdálen asi 20m. Upře svou pozornost na utrmáceného buvola a rozchechtá se.

TYGR

(pohrdavě s pousmáním)

Takhle otročit ubohého,
vychrtlého lidského cvrčka, to je
opravdu nectné a hloupé!

K smrti vystrašený vesničan se krčí k buvolovi. Buvol nereaguje. Tygr opět zvolá.

TYGR

(hlasitě, vysmívavě)

Hej ty, buvole, vejrale
vykulená, přece jen jsi
nejhloupější zvíře na světě!

Buvol neslyší, bez zájmu pohazuje hlavou jakoby odháněl mouchy, dusá dál.

Vesničan se zoufale rozhlíží kolem sebe, náznaky uniku i rozpaků, strach a beznaděj ve tváři. Tygr opět burácí.

TYGR

(hlasitěji, se zvoláním)

Buvole, vejrale vykulená, otoč se
a naber chlapa na pravý roh!

BUVOL

(pomalu a nechápavě,
brumlavý „vnitřní“ hlas)

Cože? Nabrat muže na roh?
Rozdupat ho? Co bych si počal,
kdyby mne člověk nechránil,
nepečoval o mne a nedával mi
nažrat?

Buvol opět mrzutě vrtí hlavou a kluše dál. Tygra to ohromuje, tváří se překvapeně.

(CONTINUED)

TYGR

(nejhlasitěji jak dokáže,
hrozivě)

Buvole, blázne nemoudrá, pomůžu
ti, chceš? Ty ho nabereš na roh a
já ho smáčknu prackami a zuby!

Tygr skáče blíže k vesničanovi, naznačuje napadení, muž se strachy klepe a v očích má zoufalství, náhle změní postoj, vzpřímí se a sebejistě přistoupí k buvolovi, tygr cení zuby a čeká, co se bude dít. Vesničan pobídne buvola bambusovou tyčí.

VESNIČAN

(hlasitě, se zvoláním)

Hyjé, hyjé, neposlouchej žvásty
nějakého hlupáka z džungle.

Muž popojde za buvolem jakoby se nic nedělo, jeho krok je sebevědomý. Tygr vyčkává.

VESNIČAN

Pospěš si, pospěš, musíme to tu
doorat, za pár hodin už poplavou
ryby po nebi a budou spásat
hvězdy!

Buvol se opře do postraňků, muž jej pobídne a dupou dál jakoby nic, oba přehlíží přítomnost tygra, ten náhle opouští od zuřivého výrazu a hrozby útoku, překvapeně mrská ocasem o zem a střídavě vzhlíží na nebe, na hladinu nedalekého rybníka a na vesničana.

TYGR

(přihloupě, stále trochu
zuřivě)

Cos to říkal člověče?

VESNIČAN

(brumlavě, sebevědomě,
trochu vychytrale)

Řekl jsem, že budou ryby spásat
hvězdy na nebi, ještě než to tady
dooráme. A jestli si nepospíšíme,
spolknou nás taky!

TYGR

(nechápatě, tázavě)

Spásat hvězdy? Co tím myslíš?

Muž ustaraně pohlíží na nebe.

VESNIČAN

(rozumě, s vysvětlením)

Vidíš ty těžké černé mraky nad
horami?

A tamhle ty nad rovinou, co visí

(MORE)

(CONTINUED)

VESNIČAN (cont'd)
 nad vesnicemi jako břicha černých
 vepříků?
 Přejde déšť'. Naprší víc, než kdy
 přelo na této zemi, pole i
 chatrče zmizí pod vodou a jen
 vršky nejvyšších stromů budou
 čnít ze záplavy.

TYGR
 (ustaraně, s napětím)
 A pak?

Vesničan se rozesměje, tygr má výraz děsu ve tváři.

TYGR
 (vystrašeně)
 Pak to všechno zahyne? Zahynou
 vesnice, zahyne zvěř v pralese,
 všechno, všecičko?

VESNIČAN
 (se smíchem)
 Všecko! Jen já a buvol
 nezahyneme!

Pobídne buvola a přidá do kroku.

VESNIČAN
 (se zvoláním)
 Hej, hyjé, už kapou první kapky!

TYGR
 (zvědavě)
 A jak to uděláte?

Tygr se plazí za vesničanem a prosebně kouká.

VESNIČAN
 (bezstarostně, s pousmáním)
 Jak? Docela prostě. Sbijí pro
 buvola dřevěnou chaloupku a pro
 sebe také. Až bude voda stoupat,
 zvedne i chaloupky na vršky
 nejvyšších stromů. Tam počkám až
 záplava opadne.

TYGR
 (žadonivě, prosebně)
 A co já? ...Co já, co mám udělat
 já? Poslyš, člověče, postav mi
 také takovou chaloupku.

VESNIČAN
 (hloubavě, smlouvavě)
 Dobře tedy, postavím ti také
 takovou chaloupku.

OBRAZ 2.

2. V DŽUNGLI - DEN

Vesničan řeže bambusové kmínky, liánami a proutím je svazuje k sobě, vytváří klec. Kapky deště zhoustly, tygr důvěřivě následuje vesničana, vše mu věří.

VESNIČAN

(hlasitě, s uspokojením)

Tak, chaloupka je již hotová,
můžeš si do ní hned vlézt a čekat
bezstarostně až začne povodeň
stoupat.

Tygr léze do klece a muž za ním zavírá klec na petlici. Tygr se nedůvěřivě ošívá v kleci. O NĚCO POZDĚJI zjišťuje, že je v kleci uvězněn. Vesničan stojí opodál, mne si ruce a směje se.

VESNIČAN

(s úsměvem a
zadostiučiněním)

To máš za to, že jsi mě sám chtěl
zardousit a nad všechny se jen
vyvyšuješ!

Vesničan bere bambusovou tyč a bodá tygra napřed do boku a pak do chřtánu, který je uslintaný bolestí a vztekem, tygr skučí a vztekle řve, poskakuje v kleci, muž stále bije a bodá. Opodál stojí i buvol, přihlíží. Bambusové tyče se prohýbají a tygr už pozbývá všechny síly, slzy se mu koulí po lících a krev teče z ran. Muž zasazuje poslední ránu a otvírá klec. Tygr neváhá a vyskakuje z klece ven, tygr bez meškání mizí v džungli a ještě v dáli se ozývá bolestivé vytí.

Muž bere svého buvola za oprátku a oba zvolna odchází.